

Arrest

nr. 240 816 van 14 september 2020

in de zaak RvV X / II

X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 april 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : I. (..)

voornaam : M. (..)

geboortedatum : (...)1996

geboorteplaats : Atchkhoi-Martan

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/12/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 19/03/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikelen 7 en 8 van het Ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken, schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 en 8 EVRM, schending van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Verzoeker was 15 jaar oud toen hij met zijn moeder, broer en jongere zus naar België is gevlucht. Hij is hier opgegroeid in een westers, seculier kader, heeft hier school gelopen en veel vrijwilligerswerk gedaan. Hij heeft sterke opinies over goed en kwaad, moraliteit, en hoe men anderen hoort te behandelen:

Uit zijn CGVS-gehoorverslag blijkt dit ook eenduidig:

"Ik denk voor bv dat ik sowieso niet verder kan studeren of werken, kan je zeker niet doen, je bent de taal al zo goed als vergeten, het gevaar voor ons leven ook, dat ze kunnen zeggen je moet naar het leger, sowieso geen vrije meningsuiting, je moet doen wat je gezegd wordt, je hebt geen keuze zelf, persoonlijk, je kan daar niet zomaar zeggen, je kan daar niet samen zijn met een man, ten eerste door mijn familie, door de overheid, mijn familie zou mij daarvoor vermoorden.

Wil je mij nu zeggen dat je op mannen valt?

Nee.

U bedoelt hypothetisch, iemand die daar samen is met een man, kan daar niet? Ja, je hebt daar geen keuze, samen zijn met een Belgische zou daar ook een groot probleem zijn, ik had een relatie met een Belgische, dat was geen probleem voor ons, maar toen haar familie dat te weten kwam, begonnen ze moeilijk te doen. "

'Hoe ben je thuis opgevoed door je moeder, traditioneel of wat vrijer, westerser?

In vergelijking met de Tsjetsjeense traditie heel veel vrijer, ik had mijn jeugd hier, mijn puberteit, ik kon niet zeggen dat ik zomaar deed wat ik wilde, maar vb roken, in Tsjetsjenië als oude mensen je zien roken is dat direct een heel groot probleem, maar hier, op school, overal, feestjes altijd, een heel normale opvoeding denk ik. Mijn moeder zei er nooit iets op dat ik samen was met een Belgische, zolang je gelukkig bent, maar moest een Tsjetsjeen dat horen dat ik samen ben met een belgische'

Wist jouw familie in Tsjetsjenië dat je die relatie had?

Ik heb dat niet verteld. Ik heb het persoonlijk zeker niet verteld, heb geen contact met hen, het idee dat ze al zo denken over mijn zus, maakt me zo boos dat ik niet wil praten met hen, het wordt enkel maar erger als je met hen praat.

Praktiseer je jouw geloof?

Praktiseren hoe?

Bv bidden, moskee, ramadan?

Moderne moslim zou ik me noemen, het is niet dat ik zo strikt naar de moskee ga, of zo volg. Niet extreem. "

"Voor jou zelf, want je bent een man, welke beperkingen zouden ze je opleggen denk je?

Dat ik met een Tsjetsjeense zou moeten trouwen, sowieso niets zou tegen de president zelfs nog maar zou durven zeggen, en dat ik mijn verdiensten aan hen zou moeten afgeven, maar ik ben niet zeker, ik spreek niet met hen, maar wat ik hoor, wat ik vroeger gehoord heb en gezien, ik weet dat ze zo zijn. Waarom denk je dat juist dat je je verdiensten aan hen zou moeten geven?

Omdat ze vooral samen met hoe zou ik zeggen, ik ben, mijn familienaam is I, ik behoor tot hen, dan moet ik alles met hen delen, om de stam dat heet teip bij ons, dan te...ik weet het niet zo goed, maar ze zijn zo, een beetje achterlijk zo, ik weet niet hoe het te verwoorden.

Het is niet zo dat iemand dat al gezegd heeft tegen u?

Neen. dat is hoe ik hoorde, ik woonde op mijn 13de in Tsjetsjenië , ik hoorde veel en zag veel, ik durfde toen niet tegenspreken, ik was nog jong dan, maar ik onthoud wel alles wat ik gezien heb, hoe ze tegen vrouwen waren, tegen neven en nichten en zelfs tegen elkaar, gelijk vroeger in het dorp toen ik klein was, lieten ze mij vechten met andere jongens van de straat om te lachen, of ik wou of niet, ik moest vechten, zelfs bloedde ik, ze werden er blij van ik weet niet waarom.

Waarom denk je dat je sowieso met een Tsjetsjeense zou moeten trouwen?

Omdat ik weet dat in Tsjetsjenië het zo is, dat je trouwt met een Tsjetsjeense, om het Tsjetsjeense bloed niet te laten vervuilen, ze vinden dat vervuilen als je trouwt met een andere nationaliteit; het klinkt belachelijk, maar ik weet dat het zo is.

Ben je daartegen om met een Tsjetsjeense te trouwen?

Neen, daartegen, ik ben tegen geen enkele nationaliteit, zolang het een goed mens is, ik heb nog geen Tsjetsjeens Hef gehad, dus ik ben dat nog niet tegengekomen, ik ben ook geen voorstander.

Zeggen de ooms concreet iets daarover?

Over trouwen niet, ik heb al een tijd een conflict met hen, maar omdat ik een grote mond had, zeiden ze, als je terug komt, dan ga je wel leren, hoe je ouderen moet respecteren, ik zei op niet zo'n beleefde manier dat zij moesten ons gerust laten, dat mijn zus wel zelf ging kiezen wat ze allemaal ging doen. "
"Maar ook omdat ik een groot mond had, dat betekent ik sprak tegen, ik bedoel, je moet dat doen, ik zei neen, ik ga dat niet doen, ik doe wat ik wil, mijn zus gaat doen wat ze wil, ze is oud genoeg, we zijn oud genoeg, ik heb dat gezegd, maar ze begrijpen geen menselijke taal.

Hoe was je vader vroeger, was hij ook traditioneel?

Toen was ik nog redelijk jong, ik sprak niet veel over tradities met hem, hij was naar Tsjetsjeense normen normaal, niet te streng, niet te zacht, hij was een goede vader, hij sloeg ons bv nooit, en voor Tsjetsjenië is dat heel, het was normaal dat vaders de kinderen sloegen, hij was ook altijd rechtvaardig. Wanneer heb je dat gezegd dat je niet naar je ooms wilde luisteren, zoals je zegt een grote mond opzetten?

Wanneer ze begonnen tegen mijn zus te zeggen dat ze moest trouwen en dat ze moest terugkeren, ik moeide me daarmee en dan zei ik tegen mijn moeder, ik wil ze niet meer horen, ik blokkeerde hen, mensen proberen me te volgen op instagram, met de familienaam I, maar als ik merk dat het iemand is die ik niet wil horen, dan blokkeer ik die direct, of gewoon weigeren.

Wanneer had je voor het laatst contact met iemand van de familie van je vaderskant?

Behalve mijn oom die hier is? al een tijdje geleden, ik denk twee jaar, ik weet niet hoeveel tijd, maar wel een tijdje geleden, een paar maanden ofzo, ik wil niet meer met hen praten, liever nooit meer.

Denk je dat de ooms in Tsjetsjenië iets zouden ondernemen tegen jou als je niet doet wat zij van je vragen, als je je eigen gang zou gaan?

Dat weet ik heel zeker, de bedreigingen die ik hoorde, wat ze allemaal zeiden, de bedreiging, de woorden zelf, deed me zoveel pijn, dat ze zoiets kunnen doen met mij, een jonge neef, gewoon die woorden die ze gebruikten, dat ze zoiets kunnen zeggen zelfs.

Wat zeiden juist?

Van slagen tot moorden bijna, veel dingen, dat kan ik zelfs niet horen, als je dat vertaalt klinkt het heel raar, maar het ging er echt over.

Wie heeft dat gezegd?

Mijn jongste oom, die nu in ons huis...ons huis was in het dorp dicht bij elkaar, de jongste krijgt alles bij ons, en die oudste is ook zo een beetje.

Hoe heet die jongste oom?

S, ik denk S. op zijn PP.

Hij heeft gezegd dat hij u zou slaan of zelfs vermoorden?

Ja. 'kip/kep' vb, ze zeggen dat tegen iemand die geen man is volgens hen, ik aanvaardde de Europese normen dat mijn zus zelf mag zeggen, vrouwen mogen werken, hij zei dan 'kip/kep'," (stuk 2))

Verzoeker wordt nu al gezien als iemand die niet voldoet aan de normen van de Tsjetsjeense samenleving, aan de vereisten van mannelijkheid en als iemand die niet naar behoren de eer van zijn zus en zijn familie beschermt.

Hij kan zijn sterke opinies niet voor zichzelf houden. Hij kan niet tegen onrecht, tegen de manier waarop LGBTI personen behandeld worden in Rusland, noch tegen de mishandeling van vrouwen.

"Dank u. het is wel moeilijk om alles te zeggen, er is zoveel, je hoort zoveel, op media, ik zag onlangs een video dat er een ruzie was, van een jongen, die beschuldigd werd van homoseksualiteit, hij liep weg naar RF, hij maakte alles mee, hij zei ik ga tonen aan de RF waar het concentratiekamp is, de RF politie, zei we gaan er af blijven, die jongen wou alles tonen om dat te beëindigen, mijn broer zette dat ook op de stick. Ook de neef van onze president, I K, een vrouw, ik weet niet wat ze had gedaan, het was niet correct, gaf haar een elektrische shock, hij keek zo boos, zei ik ga je vermoorden, het tweede stuk, de vrouw zit wat verder, ze zegt ik deed niets verkeerd, ik ga het nooit zeggen, hij pakte iets en gooide het naar haar. Het hoofd van grozny, ik kan het niet juist verwoorden in het Nederlands.

Van politie of kadyrovtsy ofzo?

Ja, van de overheid, als je zoiets wilt doen met vrouwen, ze doen dat officieel, ze tonen dat op tv, als ze dat op tv tonen, wat gaan ze dan achter de schermen doen?

Ja, ik begrijp het.

Ik kan me niet voorstellen dat ik zou moeten terugkeren en elke ochtend moet opstaan met de gedachte gaan ze me zoeken of oppakken, ik moet nadenken wat ik doe dan, ze zochten mijn broer, ik kan het me niet voorstellen dat ik zo bang de hele tijd zou moeten rond lopen, geen vrijheid.

Ik merk dat je het heel erg vindt hoe men in Tsjetsjenië omgaat met homo's?

Ik heb vrienden hier die homo zijn, ik weet die jongen vertelde me de eerste keer dat hij homo was, stel je voor dat ik met hem naar Tsjetsjenië zou gaan, dat ze plots zoiets met hem zouden doen

Daarom grijpt het je aan.

Het is een klasgenoot van mij, Ruben, hij vertelde het niet met de klas, hij vertelde het eerst aan mij, hij wilde het niet in de klas vertellen, nu weet iedereen het, het is geen probleem, maar als ze in Tsjetsjenië weten dat ik een vriend heb die homo is" (stuk 2)

In Tsjetsjenië is de druk op andersdenkenden en mensen die uit Europa tergekomen toegenomen (stuk 3, CEDOCA, COI focus, Tsjetsjenië Veiligheid Terugkeer, pg.7)

De informatie in de COI Focus is bijzonder zorgwekkend. Hoewel er relatief weinig Tsjetsjenen teruggekeerd zijn worden er talrijke voorbeelden gegeven van personen die na terugkeer verdwenen of gefolterd zijn. Mensen die terugkeren uit Europa nadat ze daar een asielaanvraag indienden ondergingen foltering of werden gedood, volgens de COI Focus. De bron in de COI Focus geeft ook voorbeelden van ontvoerde en gewelddadig verdwenen Tsjetsjenen die uitgewezen werden uit Europa (COI focus pg 7). Terugkeerders zouden nauwgezet opgevolgd worden door de orde diensten.

Op pagina 12 en 13 worden er individuele gevallen beschreven van terugkeerders uit Europa die gruwelijke foltering, verdwijning en/of moord ondergingen. Er wordt daarbij geen melding gemaakt van politieke motieven.

In het EASO rapport over Tsjetsjenië (stuk 4, pg 38) staat te lezen dat de minste kritische houding als gevolg represailles van het regime met zich kan meebrengen:

"According to Associated Press (AP) in January 2018, most of Kadyrov's critics have by now been forced out of Chechnya or have been killed (190). Human Rights Watch stated in a 2016 report that any kind of dissent has repercussions, such as abductions, enforced disappearances, abuse and threats against critics or their family members. This can affect primarily ordinary citizens who show dissatisfaction with Chechen leadership, but also journalists or human rights defenders. Reprisals can be triggered by even mild comments contradicting Chechen official policies, whether expressed openly or in closed groups online (191)."

In een ander rapport, van de Helsinki Foundation for Human Rights, dat nogal toepasselijk Republic of Fear heet (<https://www.hfhr.pl/wp-content/uploads/2019/Q8/Czeczania-raport-COI-2Q19-EN-FIN-05-08-web-I.pdf>) lezen we dat Tsjetsjenië om de haverklap het voorwerp vormt van veroordeling door het EHRM:

"By 2015, the European Court of Human Rights issued about 300 judgements against Russia in cases concerning Chechnya.⁸ However, the rulings are executed only through payment of compensation to applicants, and the government ignores prescriptions relating to systemic changes (e.g. conducting a thorough investigation). Officials and state services in Chechnya treat customary Chechen law (adat)

instrumentally and strongly interfere with people's private lives. In particular, the practices and rules severely violate women's rights, as they allow systemic tolerance for widespread domestic violence or the so-called honour killings, a phenomenon which is less common albeit of a growing scale in Chechnya (see chapter 3.3.4.)." (stuk 5, pagina 7)

"The report by the OSCE Rapporteur published in December 2018 confirmed "very serious human rights violations" in the republic, including harassment, persecution, arbitrary arrests, torture and extrajudicial killings of LGBT persons and alleged drug users, including teenagers. "

"In recent years, the widespread use of violence by security forces has led to deaths or disappearances of numerous people. 14 Abuses are committed both by state officials and criminals, however, as a rule, the authorities do not prosecute the perpetrators. 15 By way of example, arrests are often carried out illegally and, before the official presentation of charges, security forces extract testimonies from arrestees through torture, most often by electric shock. 16 Torture is common and systemic, and those state officials who engage in this practice do that with the authorities' permission. 17 According to the International Crisis Group, physical violence can be applied against anyone who enters into a conflict or does not agree with representatives of the ruling elite or security forces, regardless of the reasons. 18 Intimidation and violence influence all spheres of public life and perpetuate the system, while perpetrators go unpunished, since federal law enforcement bodies prove helpless and fail to react." (stuk 5, pagina 8-9)

Foltering en illegale arrestaties maken de orde van de dag uit. Er wordt algehele gehoorzaamheid en conformisme verwacht.

Op pg 13 van het rapport lezen we dat eender wie via sociale media de overheid of corruptie bekritiseert met disproportionele repressie te maken krijgt:

"In Chechnya, repressions also await those who criticize the Chechen government and omnipresent corruption via the social media. 55 Such critics receive threats, are kidnapped and their houses are burnt down. They are often forced to officially admit their guilt and apologise to the republic's president. The punishment for criticism thus takes the form of public humiliation in order to discourage any potential followers. 56 In November 2017, the Supreme Court in Chechnya ruled in a defamation case against «Grazhdanskoye Sodeystviye» Committee, Ramazan Dzhalalidinov - an inhabitant of Chechnya who contacted the organization to get help - and Nov ay a Gazeta for "smeared the Chechen Ministry of the Interior. "57 Dzhalalidinov lives in the Chechen village of Kenkhi. He was persecuted by the local authorities after having filed a complaint with the Russian president Vladimir Putin concerning the situation in the village and corruption among local officials. His house was burnt down, and his family experienced harassment and threats. 58 The Supreme Court upheld the decision of the lower-instance court that an official was defamed in the case. 59 In December 2015, a social worker Ayshat Inayeva was forced to publicly admit guilt because she had openly appealed to Kadyrov for an intervention into extortions committed by Chechen officials. 60 Human Rights Watch described the case of Khizir Yezhiyev, a lecturer in economics who, at the turn of 2015, was abducted and killed after he had criticized Kadyrov's policy in a discussion group on a social media platform.61 Repressions are also waged against those who endorse historic truths or scientific concepts at odds with the authorities' official point of view. In 2011, Kadyrov prohibited any public discussion on and commemoration of the deportations of the Chechen people by the Soviet authorities in 1944. Persecutions affected, among others, Ruslan Kutayev, the head of the Assembly of the Peoples of the Caucasus, who in 2014 organised a scientific conference on the 70th anniversary of deportations. He was arrested two days later, officially for possession of three grams of heroin. After the arrest, he was beaten and tortured, and eventually sentenced to four years in prison. 62 In April 2016, in turn, two scientists and publicists - Rizvan Ibragimov and Abubakar Didiyev - were kidnapped and detained. Both are adherents to a particular interpretation of Chechen people's history and Islam, which runs counter to the beliefs imposed by the Chechen authorities. 63"

Verzoeker heeft een volledig andere opvoeding en onderwijs gekregen dan zijn landgenoten en het zal voor hem onduidelijk zijn wat hij wel kan en mag denken of zeggen.

In het rapport wordt aangehaald hoe Kadyrov de controle probeert te houden over de Tsjetsjeense diaspora en hoever hij daarbij gaat. Volgens mensenrechtenorganisaties blijven de moorden op 'gewone burgers' zonder hoog profiel onderbelicht en zijn deze in de meerderheid:

"Apart from these activities, according to Sokiryanskaya, Kadyrov constantly tightens his control over the Chechen diaspora, including through threats and recourse to collective liability.208 He has repeatedly publicly threatened emigrants fleeing to European Union countries. There have been numerous reports on murders of Chechens who were inconvenient for or critical of the regime outside Chechnya, e.g. in the EU, Turkey or United Arab Emirates. These executions are probably carried out by persons closely tied to the leader.209 According to the organization Civil Rights Defenders, only information about the killings of the most prominent critics reaches the public, while murders of average citizens who had to

flee because of conflicts with Kadyrov's circles are probably much more frequent.²¹⁰ The Chechen leader strongly denies that the republic's citizens have to leave the country for any reason and calls the runaways "hostages of European secret services which deceive Chechens with stories of a heavenly life."²¹¹ For many years, there have also been reports about agents sent to Europe by the Chechen government to pose as refugees.²¹² The main task of such people is to monitor political attitudes in the diaspora. Some reveal their identities in migrant circles and remind their members that an escape from Chechnya does not mean avoiding punishment for real or alleged guilt.²¹³ In one of the messages for the Chechen diaspora published on 5th June 2016 (with English translation), Kadyrov stated that he follows all activities of the escapees, including on social media, and warned them that they will "answer for every word."²¹⁴ In turn, in a message from September 2016, the republic's leader confirmed the presence of Chechen agents in the Belarusian city of Brest. The officers were deployed to follow a group of Chechens attempting to apply for international protection in Poland, at the Polish-Belarusian border crossing in Brest/ Terespol: "I sent people there on purpose, but none of those who try to cross the border could rationally explain who they were, where from and why they came there. If they really need help, I was ready to send equipment to take them home. These are our people and regardless of their intentions, we need to take care of them."²¹⁵ Attempts to increase pressure on persons who left Chechnya intensified in 2016 when the diaspora itself became more active and started to organise political protests against public humiliation of regime's critics and events commemorating the deportations of the Chechen people in 1944.²¹⁶ Sokiryanskaya believes that the more liberal and forward-looking Chechens currently live outside the republic and display a clearly negative attitude towards the authorities in Grozny. However, diaspora members fear for the safety of their numerous relatives living in the republic, as Kadyrov uses collective liability as a method of fighting his opponents.²¹⁷ According to Svetlana Gannushkina, the director of the «Grazhdanskoye Sodeystviye» Committee, and Tat'yana Lokshina from the Human Rights Watch's Europe and Central Asia Division, there have been cases when Chechens were forced to return from abroad (where they often enjoyed the refugee status) in fear for the health and lives of their relatives who had fallen victim to violence in their homeland. The authorities expect the diaspora to display an even laudatory attitude towards Ramzan Kadyrov, and the Kremlin - according to Lokshina - turns a blind eye to these practices.²¹⁸ Oleg Orlov, a member of the Memorial Human Rights Center, notes that the authorities in Grozny have been putting pressure on the leaders of neighbouring republics for several years to introduce amendments into law which would make it possible to prosecute family members for crimes committed by their relatives.²¹⁹" (stuk 5/ pg 29 - 30)

"As confirmed by Inna Sangadzhieva and Svetlana Gannushkina, forced returnees are usually deported to Moscow and not directly to Chechnya.²⁵⁴ According to the information shared by Gannushkina, all returnees are interrogated by FSB in the capital, sometimes for many hours, and later handed over directly to the republic's officials. In practice, returning Chechens often do not have any possibility to go to other regions in Russia. The risk of human rights abuses is particularly high when the federal authorities decide to hand over to the Chechen services those persons against whom the local security forces have initiated criminal proceedings (usually without any evidentiary material).²⁵⁵ In recent years, the media has reported that in several cases Chechens deported to the Russian Federation have disappeared or have been exposed to grave danger" (stuk 5, pagina 34)

Gelet op verzoeker zijn uitgesproken meningen, zijn rechtvaardigheidsgevoel, zijn koppigheid, zijn jarenlange socialisatie hier in een seculier kader, het feit dat hij amper praktiserend is, en het feit dat hij moet instaan voor de eer van zijn zus en nu al grondig in de clinch ligt met zijn familie, maken hem bijzonder kwetsbaar voor bovenvermelde problemen.

Hij zal angstvallig in de pas moeten lopen en zal zijn mening over elk onderwerp dat staat of maatschappij raakt voor zich moeten houden, zelfs al wordt hij ondervraagd.

Ongeacht de vraag of dit vervolging kan uitmaken of niet, blijft er het gegeven dat voor iemand die hier is opgegroeid en de voorbije 9 jaar heeft doorgebracht, het een disproportionele inmenging uitmaakt in zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij was op de hoogte van verzoekers privé- en gezinsleven op het grondgebied maar heeft hier geen enkele motivering over opgenomen.

Door de COVID-19 pandemie is het voor verzoeker onmogelijk geworden om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikelen 7 en 8 van het Ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken (B.S. 23 maart 2020) bepalen als volgt :

"Art. 7. Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden'.

En tot op heden voorziet artikel 8 niet in verplaatsingen om gevolg te geven aan een terugkeermaatregel.

Dit houdt in dat verzoeker het grondgebied niet kan verlaten en zich niet naar Rusland kan begeven.

Verwerende partij was op de hoogte van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat verzoeker kwetsbaar is om aangehouden te worden, en als verzoeker geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat hij door omstandigheden buiten zijn wil om niet kan, is verwerende partij verplicht verzoeker een inreisverbod af te leveren.

In punt 2 van de considerans wordt benadrukt dat de bepalingen van richtlijn 2008/115 dienen te worden uitgelegd met volledige eerbiediging van de grondrechten en de waardigheid van de betrokken personen.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid voor verwerende partij om af te zien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, "om humanitaire of om andere redenen", en beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid om een passende termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Door COVID-19 en de maatregelen genomen door de Belgische Staat is het onmogelijk voor verzoeker om vrijwillig, of onvrijwillig, het grondgebied te verlaten. Het gevolg van niet te vertrekken binnen de voorziene termijn is dat verzoeker zal worden vastgehouden om verwijderd te worden van het grondgebied, én dat hij in toepassing van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn een inreisverbod zal opgelegd krijgen. Verwerende partij kan niet anders dan dit opleggen als verzoeker geen gevolg geeft aan de bestreden beslissing.

De impact van deze beslissing, gelet op de omstandigheden waar verwerende partij weet van had, is dus dat verzoeker een inreisverbod zal krijgen, zonder dat dit aan zijn eigen handelen te wijten kan zijn. Een dergelijk gevolg is compleet disproportioneel en kan enkel vermeden worden door de beslissing te annuleren.

Verzoeker wordt een bevel gegeven door de overheid, dat hij door andere maatregelen van diezelfde overheid onmogelijk kan uitvoeren, en die met zich meebrengen dat hij het voorwerp zal vormen van een inreisverbod.

Een overheidsbevel dat in strijd is met het Ministerieel Besluit van 23 maart 2020 is hoogst verwarrend voor verzoeker en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

Op zijn minst had verwerende partij hier motieven over moeten opnemen, want verzoeker begrijpt niet hoe hij gevolg moet en kan geven aan de tegenstrijdige bevelen van de overheid.

Verwerende partij houdt ook geen rekening met het effect van de COVID-19 pandemie op Tsjetsjenië.

Kadyrov heeft reeds gedreigd dat wie zich niet aan quarantaine maatregelen houdt gedood zou worden, en heeft al journalisten die berichten over het virus bedreigd. Er werd onder meer gerapporteerd dat Tsjetsjenen die symptomen vertonen dat niet durven aan te geven omdat ze bang zijn voor terroristen versleten te worden (stuk 6). Gelet op het feit dat verzoeker 9 jaar in België verbleven heeft en dit wordt gezien als een broeihaard voor COVID-19 is het hoogst onvoorspelbaar hoe verzoeker behandeld zal worden bij terugkeer en of hij het land zou binnen mogen.

Tsjetsjenië was de eerste Russische regio die de binnengrenzen gesloten heeft (stuk 7, <https://www.themoscowtimes.com/2020/04/01/russias-chechnya-first-region-to-seal-off-internal-borders-amid-coronavirus-a69832j>). Op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd kon er niemand Tsjetsjenië binnen.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, een eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu. De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81;

EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende: "Pour la Cour; compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)"

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. "

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van onmenselijke behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn.

Gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten en verzoeker Tsjetsjenië niet binnen kan of mag, brengt een schending van artikel 3 en 8 EVRM met zich mee.

Om al deze redenen vindt verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt"

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zoals in casu de bestreden beslissing.

2.5. Verzoekende partij betoogt in eerste instantie dat zij naar België is gekomen op 15-jarige leeftijd en op westerse manier is opgevoed. Zij vreest voor een onmenselijke behandeling / vervolging bij terugkeer naar Tsjetsjenië en verwijst naar haar verklaringen afgelegd inzake haar verzoek tot internationale bescherming. Tevens verwijst zij naar algemene rapporten.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in essentie verwijst naar haar motieven inzake haar verzoek tot internationale bescherming om te betogen dat een terugkeer naar het herkomstland voor haar een onmenselijke behandeling of vervolging zal uitmaken. De Raad wijst er echter op dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoekende partij op 11 december 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen werd. Het beroep dat verzoekende partij hiertegen bij de Raad had ingesteld werd op 19 maart 2020 bij arrest nr. 234 242 eveneens verworpen. Lezing van dit arrest leert dat verzoekende partij toen net dezelfde argumentatie ontwikkelde als dewelke zij thans naar voren brengt, inclusief de door haar gehanteerde algemene rapporten. De Raad heeft evenwel reeds geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangehaalde argumentatie niet doet getuigen van een vrees bij terugkeer naar Tsjetsjenië. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partij, door opnieuw dezelfde argumentatie te herhalen als hetgeen zij al eerder had aangevoerd met betrekking tot haar verzoek tot internationale bescherming, toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM geschonden is.

In zoverre verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij in casu niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing bijna onmiddellijk volgt op het arrest van de Raad nr. 234 242 van 19 maart 2020 en waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. Verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven aan te treffen die terug te vinden zijn in het arrest van de Raad van 19 maart 2020. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

2.7. Verzoekende partij betoogt vervolgens dat zij in België de laatste negen jaar is opgegroeid en dat zij alhier een gezins- en privéleven heeft waaromtrent geen enkele motivering voorzien is. De bestreden beslissing maakt een disproportionele inmenging uit in haar privé- en gezinsleven.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Waar verzoekende partij aldus een uitdrukkelijke motivering lijkt te verwachten in de bestreden beslissing aangaande artikel 8 van het EVRM kan zij niet worden gevolgd (zie ook RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog ook zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij evenmin worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger

belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Verder blijkt dat in het administratief dossier zich een nota bevindt van 29 april 2020, met als opschrift *“Evaluatie artikel 74/13”* en waarin het volgende wordt gesteld:

“Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

-Gezins- en familieleven: Betrokkene verklaart dat zijn moeder, 1 meerderjarige broer en 1 meerderjarige zus in België verblijven. Zij behoren echter niet tot het kerngezin van betrokkene. Betrokkene verklaart ook een oom te hebben in Duitsland, een oom in Oostenrijk en een neef in Frankrijk. Allen behoren ze echt niet tot de gezinskern van betrokkene.

-Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben, noch bij registratie, noch tijdens het verhoor bij DVZ. Betrokkene diende een aanvraag 9bis in, maar deze werd negatief afgesloten. Betrokkene diende in het verleden, samen met zijn moeder, een aanvraag 9ter in die ook negatief werd afgesloten. In deze beslissing stond vermeld: (...).

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beroept op een gezinsleven dat zij zou hebben op het Belgische grondgebied maar zij preciseert niet duidelijk in haar verzoekschrift op welk gezinsleven zij precies doelt. In de mate dat zij zou doelen op haar moeder en meerderjarige verwanten die zich in België bevinden, wijst de Raad erop dat het EHRM er al diverse malen aan herinnerd heeft dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en ouders, alsook tussen verwanten slechts aanvaard wordt als er, naast de louter affectieve band, bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. De Raad kan de verwerende partij dan ook volgen waar deze stelt dat de familieleden van verzoekende partij die zich in België bevinden niet behoren tot haar kerngezin. Dit alles nog naast de vaststelling dat ook de familieleden waarvan sprake zich illegaal op het Belgische grondgebied ophouden en niet blijkt dat zij niet kunnen terugkeren naar het herkomstland zodat sowieso geen sprake is van een scheiding tussen de betrokken familieleden.

Verzoekende partij maakt met haar betoog inzake haar gezinsleven geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Wat betreft het aangevoerde privéleven wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een Staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (*“fait accompli”*) er op deze Staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *“gevestigde vreemdelingen”*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins- of privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Hoewel verzoekende partij in 2011 als minderjarige op 15-jarige leeftijd haar moeder is gevolgd naar België kan niet ernstig betwist worden dat verzoekende partij sinds juli 2014 meerderjarig is en zij aldus al bijna zes jaar er zelf voor geopteerd heeft verder in België te verblijven, dit ondanks het feit dat haar verblijfssituatie in België steeds illegaal, minstens precair is geweest en al haar aanvragen werden afgewezen. Verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij op de hoogte was van haar illegale verblijfssituatie. Verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat er in haar geval sprake is van uitzonderlijke omstandigheden waardoor haar privéleven dat zij in België ontwikkeld heeft een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat. Verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om haar privéleven verder te zetten of uit te bouwen in het herkomstland. De Raad verwijst voor zover als nodig ook naar zijn arrest nr. 210 902 van 12 oktober 2018 waar reeds uitvoerig werd ingegaan op het door verzoekende partij aangehaalde privéleven en waar werd besloten dat *“3.11. Het oordeel dat de door de verzoekende partijen aangevoerde omstandigheden betreffende hun privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst, is in casu conform artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen)."*

Zoals reeds gesteld oordeelde de verwerende partij dat in casu het aangevoerde privéleven van de verzoekende partijen geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt.

3.12. Door het enkel herhalen van de elementen van hun privéleven, weerleggen, noch ontcrachten de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing. Evenmin tonen zij aan dat hun privéleven in casu uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maken immers niet aannemelijk dat zij hun privéleven niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst. Evenmin tonen zij aan dat zij hun privéleven enkel in België zouden kunnen verderzetten. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen de motieven dat het schoolgaan noch de duur van het verblijf en de integratie verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, niet weerleggen."

Verzoekende partij maakt ook wat betreft het aangevoerde privéleven geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Zoals hoger blijkt heeft de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing rekening gehouden met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een beschermenswaardig gezinsleven op het Belgische grondgebied heeft noch is er in casu sprake van minderjarige kinderen. Evenmin laat verzoekende partij gelden dat zij gezondheidsproblemen zou hebben die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Verzoekende partij betoogt voorts dat omwille van de COVID-19 pandemie zij geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat enkel nog essentiële reizen zijn toegelaten en zij dus België niet kan verlaten. Hoewel verwerende partij dit wist, heeft ze toch de bestreden beslissing genomen waardoor verzoekende partij het risico loopt dat zij een inreisverbod betekent krijgt omdat zij er geen gevolg aan gegeven heeft en dat zij dreigt vastgehouden te worden.

2.11. Vooreerst wijst de Raad erop dat de maatregelen die genomen werden om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken van tijdelijke aard zijn. Op het moment van het treffen van de bestreden beslissing kon de verwerende partij aldus niet weten dat een termijn van dertig dagen niet voldoende zou zijn en dat de maatregelen op dat ogenblik nog steeds verstrengd zouden gelden.

Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België is ingegaan bij ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken – een terugkeer naar het herkomstland waarvan zij de nationaliteit heeft beschouwd wordt als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. Bovendien blijkt dat het gaat om tijdelijke maatregelen nu vanaf 15 juni 2020 ook niet-essentiële reizen vanuit België weer zijn toegelaten binnen Europa (zie ministerieel besluit van 5 juni 2020 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken). Verzoekende partij betoogt wel dat Tsjetsjenië zijn binnengrenzen heeft gesloten maar zij maakt niet aannemelijk dat, gelet op de versoepelingen van de maatregelen die thans plaatsgrijpen, dit nog steeds het geval is, minstens maakt zij niet aannemelijk dat Rusland de terugkeer van haar eigen onderdanen niet toelaat.

Verder wijst de Raad erop dat Rusland, net als België, getroffen is door COVID-19. Dit maakt echter nog niet dat verzoekende partij bij een terugkeer van België naar Rusland een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat de Tsjetsjeense autoriteiten ook quarantainemaatregelen nemen doet hieraan geen afbreuk. Er blijkt geenszins dat Rusland de gezondheids crisis niet de baas kan. Verzoekende partij is trouwens ook een gezonde persoon van wie niet blijkt dat zij tot een risicogroep behoort. Zij maakt – louter door het feit dat zij vanuit België terugkeert naar het herkomstland – niet aannemelijk dat zij riskeert een onmenselijke behandeling te ondergaan in het herkomstland.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien verzoekende partij zou kunnen aantonen dat zij omwille van de COVID-19 pandemie onmogelijk gevolg kon geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het haar vrij om met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*, een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen.

2.12. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RVS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER